

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

Indledning

Som led i udmøntningen af finanslovsaftalen for 2001 mellem regeringen (Socialdemokratiet og Det Radikale Venstre), Socialistisk Folkeparti og Enhedslisten foreslås det, at der anvendes en og samme sats på affald, svarende til den nuværende højeste forbrændingssats, der forbrændes, at afgiften af glødelamper forhøjes med 50 pct., samt at vægtafgiften for registrerede, ikke-benzindrevne traktorer og påhængsvogne hertil forhøjes, så vægtafgiften kommer til at svare til satserne for vare- og lastvogne i samme vægtklasse.

Affaldsafgiften

Affaldsafgiften er i dag 375 kr. pr. ton affald til deponering, 280 kr. pr. ton affald til forbrænding med mindst 10 pct. el-produktion og 330 kr. pr. ton affald til anden forbrænding. Affaldsafgiftens niveau blev sidst ændret den 1. januar 1999. Her blev affaldsafgiften i gennemsnit forhøjet med 60 kr. pr. ton. Afgiften for deponering af restprodukter fra kraftværker baseret på fossile brændsler eller biomasse steg fra 210 kr. pr. ton til almindelig deponeringssats. Affaldsafgiften blev sidst ændret den 25. maj 2000, hvor specificeret risikomateriale i forbindelse med forebyggelsen af BSE (kogalskab) blev fritaget for afgift ved forbrænding.

Affaldsafgiften blev indført med virkning fra 1. januar 1987, med en sats på 40 kr. pr. ton affald, der blev indsamlet under den kommunale renovationsordning og indleveret til offentlige deponier eller forbrændingsanlæg. Formålet var at reducere mængden af affald, der tilføres deponier og forbrændingsanlæg, øge incitamentet til genanvendelse og reducere incitamentet til frembringelse af affald. Siden er afgiftsgrundlaget ændret til også at omfatte f.eks. slamforbrændingsanlæg og virksomhedernes egen behandling af affaldet.

Udviklingen i mængde og provenu siden 1997 er vist i tabellen nedenfor.

Opdelingen i to satser ved forbrænding af affald blev vedtaget i 1994, men først med virkning fra den 1. januar 1997. Opdelingen af satsen blev indført for at fremme omlægningen fra ren varmeproduktion til produktion af varme og el ved affaldsforbrændingen. Det er en betingelse for at betale den lavere forbrændingssats, at elproduktionen udgør mindst 10 pct. af forbrændingsanlæggets samlede energiproduktion.

Den seneste udvikling i affaldsafgiftsloven betyder, at flere typer anlæg, der forbrænder affald, er blevet registreringspligtige siden vedtagelsen af opdelingen af forbrændingssatsen, hvilket stort set har fjernet forudsætningen om, at alle anlæg er eller kan gøres egnede til kraftvarmeproduktion.

En analyse viser, at hovedparten af det affald, som forbrændes til den høje afgiftssats efter affaldsafgiftsloven, sker på slamforbrændingsanlæg, industrielle anlæg eller mindre forbrændingsanlæg, som forbrænder op til 30.000 tons afgiftspligtigt affald årligt. Der er typisk ikke mulighed for at omstille industrielle anlæg og slamforbrændingsanlæg på grund af anlæggets størrelse, affaldets energiindhold samt de forbrændte affaldsmængder.

I forbindelse med muligheden for at omstille varmeproducerende anlæg til samproduktion af el og varme, er det Energistyrelsen, som gennem forudsætningskrivelser til det enkelte anlæg fastsætter, om der skal ske omstilling til kraftvarmeproduktion, samt i hvilken takt dette skal ske. Der findes mindre anlæg, som i deres forudsætningskrivelser er blevet meddelt, at der ikke er grundlag for en omstilling til kraftvarmeproduktion.

Endvidere har affaldsproducenterne sædvanligvis ikke mulighed for selv at vælge, hvilket forbrændingsanlæg de vil levere til, da affaldsproducenterne skal følge kommunernes anvisning for affald, herunder hvilket anlæg forbrændingseget affald skal tilføres.